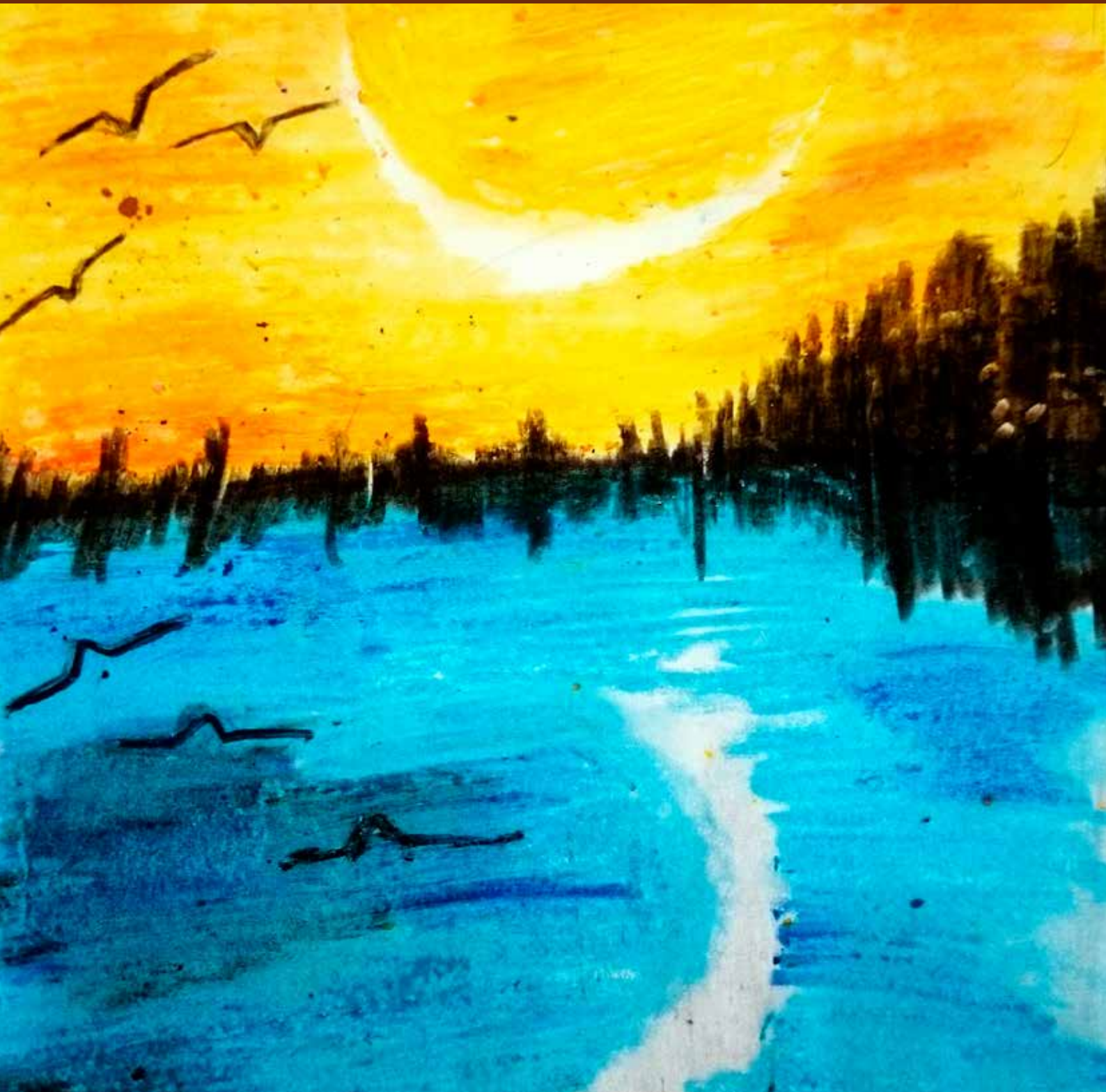

δημιουργία

ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΩΝ «Η ΘΕΟΜΗΤΩΡ» • ΤΕΥΧΟΣ 23 • ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2020-ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2021

Νέες συνήθειες, αλλιά και πολύτιμα διδάγματα, μέσα στη δίνη της πανδημίας

Παρόλο που, στην εποχή μας, ο άνθρωπος «βομβαρδίζεται» καθημερινά από έναν καταιονισμό πληροφοριών, τις περισσότερες φορές, η αντίδρασή του στις εξελίξεις χαρακτηριζόταν, μέχρι πέρσι, από έλλειψη ουσιαστικού ενδιαφέροντος. Ίσως, η συγκεκριμένη συμπεριφορά οφείλεται στο ότι αυτή η γραμμή συνέχειας που προβλήθηκαν, συχνά ως προβλέψιμη, δεν μας επηρέαζε ιδιαίτερα. Ωστόσο, κατά τον Μάρτιο του 2020, εμφανίστηκε στην ελληνική πραγματικότητα μια κάθετη τομή στην παραπάνω συνέχεια, η οποία επέφερε ριζικές αλλαγές στη ζωή όλων μας. Η πανδημία που τόσο απότομα ενέσκηψε μας ώθησε στο να συνειδητοποιήσουμε ότι μια κρίση μπορεί να προσλάβει τραγικότερες διαστάσεις από έναν οικονομικό, όπως είχαμε συνηθίσει, «χρωματισμό», όταν το σπουδαιότερο αγαθό του ανθρώπου, η υγεία του, καθίσταται επαπειλούμενο. Αφού, λοιπόν, αντιληφθήκαμε τη λησμονημένη, από πολλούς, αξία της μοναδικότητας του ανθρώπινου προσώπου, οφείλαμε να την θεωρήσουμε αφετηριακή βάση της νέας πραγματικότητας, όπως και έγινε. Κανένας τομέας της δημόσιας και ιδιωτικής ζωής δεν έμεινε αλώβητος από αυτήν την υγειονομική κρίση, η οποία μας οδήγησε, μεταξύ άλλων, στο να εντάξουμε στο βασικό λεξιλόγιό μας και το αρχαιοελληνικό επίρρημα «τῆλε» (= μακριά από κάτι).

Ο χώρος της εκπαίδευσης ήταν από τους πρώτους (και εξακολουθήσει να είναι, κατά την δεύτερη γενική απαγόρευση κυκλοφορίας, το Νοέμβριο) στους οποίους εφαρμόστηκε ο κανόνας της τήρησης αποστάσεων, χάρη στην αξιοποίηση των νέων τεχνολογικών δυνατοτήτων. Αναμφίβολα, σε τέτοιες περιπτώσεις, αντικειμενικές

2019-20 Γ1' Λυκείου Μαριέττα Ράιτ

δυσκολίες αισθητοποιούν αναπόφευκτα την παρουσία τους, όμως, με επιμονή, υπομονή και συνεργασία, μπορούμε να αντεπεξέλθουμε στις προκλήσεις των καιρών μας. Πραγματικά, τα γεγονότα μας επιβεβαιώνουν, καθώς, τουλάχιστον στο σχολείο μας, η εκπαιδευτική διαδικασία συνεχίστηκε απρόσκοπτα, χωρίς τεχνικά προβλήματα, πράγμα που μας μετέδωσε, σε έναν μικρό βαθμό, την αύρα της πραγματικής σχολικής τάξης, έστω και χωρίς την κοινωνική διάδραση και την αμεσότητα της διαπροσωπικής επικοινωνίας, στις οποίες θεμελιώνεται ο θεσμός του σχολείου, ως βασικού φορέα κοινωνικοποίησης. Ένα ακόμη αισιόδοξο στοιχείο που αξίζει να σκεφτούμε εντοπίζεται στο ότι, μέσα στο σπίτι μας, όσο δεν περνούμε τη διάβαση από την άνεση στην ευθύνη, η μάσκα προστασίας παύει να αποτελεί «προέκταση» του προσώπου μας κι έτσι έχουμε τη δυνατότητα, έστω και

μέσα από τις, φαινομενικά, ψυχρές κάμερες να θυμηθούμε μορφές επικοινωνίας, τις οποίες, υπό άλλες συνθήκες, θα είχαμε εγκαταλείψει, με την απόσταση που μας χωρίζει. Μπορούμε, δηλαδή, να καταλάβουμε χαμόγελα και εκφράσεις του προσώπου.

Σε αυτό το σημείο, επιτρέψτε μου να πραγματοποιήσω μια σύντομη παρέμβαση, προς ενθάρρυνση όλων των μαθητών, ιδιαίτερα, όμως, των παιδιών της Γ' Λυκείου. Το προηγούμενο σχολικό έτος, προετοιμαζόμουν κι εγώ, μαζί με τους συμμαθητές μου, για τις Πανελλήνιες Εξετάσεις. Τα πράγματα έβαιναν ομαλά, καθώς είχαμε ολοκληρώσει με τους καθηγητές μας το μεγαλύτερο μέρος της εξεταστέας ύλης, είχαμε γράψει διαγωνίσματα και μετρούσαμε αντίστροφα μέχρι τον Ιούνιο. Ωσπου, στις 11 Μαρτίου 2020, η κυβέρνηση αποφάσισε την αναστολή λειτουργίας όλων των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων της χώρας, η οποία παρατεινόταν διαρκώς, με σκοπό την προστασία της δημόσιας υγείας. Η αγωνία όλων μας ήταν διάχυτη, λόγω της αβεβαιότητας που κυριαρχούσε παντού, καθώς διακυβεύθηκε ακόμα και η διεξαγωγή των Εξετάσεων. Κατά τη διάρκεια αυτής της εξαντλητικής, ψυχικά και πνευματικά, αναμονής, οι «σειρήνες» καιροφυλακτούσαν, μια και διάφοροι επιτήδειοι, αγγίζοντας τα όρια της κινδυνολογίας, είκαζαν τρομακτικά σενάρια, με αποτέλεσμα η ανησυχία μας να επιτείνεται ακόμη περισσότερο. Παρ' όλα αυτά, δεν ξεχάσαμε την ιστορία του πολυμήχανου Οδυσσέα, ο οποίος διακατεχόταν από μία τόσο έντονη επιθυμία να επιστρέψει, το συντομότερο, στην αγαπημένη του Ιθάκη, ώστε αντιστάθηκε με όλες του τις δυνάμεις στη σαγήνη που του ασκούσε το

2019-20 Β1 Γυμνασίου, Μαρίνης Γιώργος

τραγούδι των Σειρήνων και, με τη βοήθεια των συντρόφων του, εξήλθε νικητής από τη δοκιμασία. Κατά έναν ανάλογο τρόπο, κι εμείς, οι τελειόφοιτοι του 2020, προσηλωμένοι στον στόχο μας, δεν αφήσαμε αντίστοιχα «γοητευτικά τραγούδια» να μας αποθαρρύνουν. Αντίθετα, διατηρήσαμε με τους καθηγητές μας διαρκή επικοινωνία, ανανεωθήκαμε, όταν συναντηθήκαμε και πάλι, κατά τον Μάιο, στις σχολικές αίθουσες, αφού το επέτρεπε πλέον η πορεία της πανδημίας στη χώρα μας, οργανώσαμε τις επαναλήψεις μας και περικυβήσαμε για το γεγονός ότι μπορούσαμε να ανταλλάξουμε από κοντά

2019-20 Β2 Γυμνασίου Τσιλιμιδού Νίκη

νέα και εντυπώσεις, πράγμα που περιόρισε κάπως το άγχος μας, βρεθήκαμε, κατά παρέκκλιση λίγων ημερών, στο εξεταστικό κέντρο και, περίπου 3 μήνες αργότερα, με τη βοήθεια του Θεού, στα ψηφιακά «αμφιθέατρα» των πανεπιστημίων της χώρας.

Με την ελπίδα, λοιπόν, ότι σύντομα θα αρθούν τα περιοριστικά μέτρα και θα επιστρέψουμε στα εκπαιδευτικά μας ιδρύματα, δεν αφήνουμε, σε καμία περίπτωση, τους στόχους μας να εκπέσουν,

2019-20 Α2 Γυμνασίου, Τσάκαλου Δέσποινα

αλλά τους αναβιβάζουμε σε ακόμη υψηλότερα επίπεδα. Όσο για τους μαθητές της Γ' Λυκείου, είμαι βέβαιος ότι, από την επόμενη χρονιά, θα μοιραζόμαστε την ιδιότητα του φοιτητή!!!

Όπως θα διαπιστώσετε από το παρόν τεύχος, στην προσπάθειά μας να διαχειριστούμε τις ασθματικές εξελίξεις, οι οποίες λαμβάνουν χώρα γύρω μας, με έναν δημιουργικό τρόπο, καταφεύγουμε σε έναν αξεπέραστο σύμμαχο του ανθρώπινου πνεύματος, στην τέχνη. Όλες οι εκφάνσεις της, ανάλογα με τα ενδιαφέροντα του καθενός, δύναται να «καταπραΰνουν» την αληγινή εντύπωση που μας προξενούν

οι περισσότερες ειδήσεις, κατά την εποχή της πανδημίας και να προσδώσουν στην τροποποιημένη καθημερινότητά μας μια νότα αισιοδοξίας, καθώς η τέχνη είναι αυτή που μας επιτρέπει να διοχετεύσουμε την περικυβημένη, στο πλαίσιο του σπιτιού μας, ενεργητικότητα και δημιουργικότητά μας σε ευφάνταστα πεδία δραστηριοποίησης, των οποίων την ύπαρξη αγνοούσαμε, ενδεχομένως, παλαιότερα. Σε αυτήν τη νέα κατεύθυνση των πραγμάτων, προσανατολίζονται και πρωτοστατούν πολλοί πνευματικοί άνθρωποι στη χώρα μας, καθιστώντας το έργο τους διαθέσιμο στο ευρύ κοινό, μέσω των διόδων που μας προσφέρουν τα νέα εργαλεία της τεχνολογίας. Οι τάσεις αυτές

στρατεύονται ευγενώς στην υπηρεσία ενός σημαντικότερου σκοπού, δηλαδή του να εξακοιουθήσουμε να σκεφτόμαστε, κριτικά και δημιουργικά.

Συνοψίζοντας, παρατηρούμε ότι επιβεβαιώνεται η διαπίστωση, στην οποία είχαν προβεί πρώτοι οι αρχαίοι Έλληνες φιλόσοφοι, ότι η ευδαιμονία του ανθρώπου κατακτάται μέσω μιας ακανθώδους οδού. Ωστόσο, δεν πρέπει ένας ιός να απορροφά τις ελπίδες μας, αφού ο

άνθρωπος έχει καταφέρει να «χαλάσει πολύ μεγαλύτερα τέρατα», όπως μας διαβεβαιώνει ο σπουδαίος μας λογοτέχνης, Γιώργος Σεφέρης. Με σεβασμό στο ανθρώπινο πρόσωπο, με σύνεση, ψυχραιμία και ομόνοια, θα εξέλθουμε, συν Θεώ, νικητές από αυτήν την κρίση, σίγουρα όχι αλώβητοι, αλλά πιο ώριμοι. Μέχρι τότε, ας επιδειξουμε υπομονή και ας παραμείνουμε «έντεχνοι», καθώς «η ποίηση είναι το καταφύγιο που φθονούμε» (Κ. Καρυωτάκης, «Είμαστε κάτι...»).

Καλή δύναμη! – Μείνετε υγιείς!

Θοδωρής Γυφτάκης,
Φοιτητής Κλασικής Φιλολογίας
Πανεπιστημίου Αθηνών

Πώς μπορούμε να βοηθήσουμε τους εφήβους να επιστρέψουν σε μια κανονικότητα;

Τσιλιμιδού Νίκη, Γ2' Γυμνασίου

Προκειμένου να γίνει ομαλά η μετάβαση των εφήβων από την κατάσταση εγκλεισμού που βίωσαν εξαιτίας της πανδημίας σε μια κανονικότητα, καλό θα είναι οι ενήλικες να λάβουν υπόψη τους τα παρακάτω:

Χρόνος: Οι έφηβοι είναι σε μια ευαίσθητη αναπτυξιακή φάση, οπότε θέλουν τον χρόνο τους για να επιστρέψουν στην κανονικότητα, δεν είναι μηχανές που μετά το "pause" που τους έβαλε η ίδια η ζωή, με το πάτημα ενός "άλληλου κουμπιού" θα επανέλθουν στην αρχική τους κατάσταση!

Ενεργητική ακρόαση: αυτό σημαίνει πως ο ενήλικας ακούει τον έφηβο με απόλυτη προσοχή, απερίσπαστος και συγκεντρωμένος χωρίς να τον διακόπτει και να τον κρίνει. Καλό είναι να λαμβάνει υπόψη του και τη γλώσσα του σώματος αλλά να διατηρεί τη βλεμματική επαφή. Έχουν μεγάλη ανάγκη οι έφηβοι από ανθρώπους που έχουν τη διάθεση να τους ακούσουν και να τους κατανοήσουν, ιδιαίτερα σε αυτή τη φάση. Η ενεργητική ακρόαση περνάει το μήνυμα στους εφήβους της αποδοχής και της εμπιστοσύνης. Στην παρούσα κατάσταση δε χρειάζονται εντάσεις. Μετά από μια τέτοια κρίση

μπορεί να είναι καταστροφικές, γιατί η κρίση δοκίμασε τα όρια και τις αντοχές όλων μας.

Επιστροφή στη ρουτίνα: η ρουτίνα μπορεί στην ευρεία χρήση της να έχει αρνητική απόχρωση. Στη συγκεκριμένη περίπτωση όμως έχει να κάνει με την τήρηση προγράμματος μελέτης, με σταθερή ώρα ύπνου, φαγητού, ξεκούρασης αλλά και πρωινής έγερσης. Εδώ, εάν χρειαστεί, ο ενήλικας θα μπορούσε να βοηθήσει στη δημιουργία προγράμματος μαζί με τον έφηβο. Οι έφηβοι ύστερα από τον αναγκαστικό εγκλεισμό πιθανό να έχουν λίγο αποσυντονιστεί, οπότε η διακριτική παρέμβαση του ενήλικα θα βοηθήσει. Η ρουτίνα με αυτή την έννοια μαζί με τα όρια είναι αναγκαία για τη δημιουργία του αισθήματος ασφάλειας.

Ενημέρωση: Οι έφηβοι έχουν τη δυνατότητα να ενημερώνονται από διάφορες πηγές. Αυτό όμως που θα πρέπει να ληφθεί υπόψη είναι το ότι θα πρέπει να ενημερώνονται μόνο από έγκυρες πηγές και οι ενήλικες να είναι σε θέση να τους λύνουν απορίες, να τους επιστούν την προσοχή χωρίς να τους πανικοβάλλουν και να τους μάθουν να κρατάνε μόνο τις χρήσιμες πληροφορίες. Καλό είναι επίσης να ενημερώνονται για τα μέτρα υγιεινής και τη χρησιμότητα της τήρησής τους.

Τήρηση μέτρου στην επαφή με το διαδίκτυο: η κρίση της πανδημίας εκ των πραγμάτων οδήγησε τον έφηβο στη χρήση του διαδικτύου, αφού μέσω αυτού πραγματοποιήθηκε η συνέχιση της εκπαιδευτικής διαδικασίας. Πρέπει κι εδώ να αντιληφθεί πως η παραμο-

Στασινοπούλου Μαρίλια, Β2' Γυμνασίου

Tsiodras in the valley,
Κουτσούμπας Ιωάννης, Β1' Γυμνασίου

Ναλμπάντη Αγγελική, Γ2' Γυμνασίου

Αντωνίου Ιωάννα, Β1' Γυμνασίου

Γιαννοπούλου Παναγιώτα, Α1΄ Γυμνασίου
νή μπροστά στην οθόνη για αρκετό χρόνο είχε να κάνει με μια εξαιρετικά επείγουσα και πρωτόγνωρη για όλη την ανθρωπότητα συνθήκη κι ότι αυτό δεν πρέπει να παγιωθεί, γιατί ο κίνδυνος του εθισμού στο διαδικτυο παραμένει μεγάλος. Είναι καλό να κατανοήσει πως το διαδικτυο είναι ένα εργαλείο κι όχι τρόπος ζωής.

Ενίσχυση των επαφών με τους φίλους, της επικοινωνίας και της κοινωνικής δραστηριότητας, ιδιαίτερα αν ο έφηβος εμφανίσει έλλειψη ενδιαφέροντος για συναναστροφές και για κοινωνικές επαφές.

Ιδιαίτερα τώρα πρέπει ο ενήλικας να είναι ιδιαίτερα παρατηρητικός σε οποιαδήποτε αλλαγή του εφήβου. Μπορεί να παραπονιέται συχνά για πονοκεφάλους, ζαλάδες ή να έχει σαματοποιήσει φόβους και άγχη. Επίσης, μπορεί να έχει έντονες εναλλαγές στη διάθεση, ξαφνικό κι αδικαιολόγητο κλάμα, υπερβολική ευερεθιστικότητα, διαταραχές ύπνου

Καραμάνου Σοφία, Γ1΄ Γυμνασίου

Κουτούδη Δήμητρα, Α1΄ Γυμνασίου

Στασινοπούλου Αθηνά, Α2΄ Γυμνασίου

όπως και φαγητού, άρνηση να κάνει τις υποχρεώσεις του, απαισιόδοξες σκέψεις. Όλα τα παραπάνω ως ένα βαθμό είναι δικαιολογημένα λόγω του ότι ο έφηβος βρίσκεται σε μια ιδιαίτερη αναπτυξιακή φάση. Εάν τα συμπτώματα παραμείνουν για μεγάλο χρονικό διάστημα (πάνω από έξι μήνες) πιθανόν να έχουμε να κάνουμε με ένα τραύμα που προκλήθηκε από την υγειονομική κρίση και θα χρειαστεί η παρέμβαση ειδικού προκειμένου να βοηθηθεί.

Τέλος, επειδή οι έφηβοι ήρθαν αντιμέτωποι με δύο κρίσεις –μία αναπτυξιακή που σημαίνει το πέρασμα από το ένα αναπτυξιακό στάδιο στο άλλο και

Γκούο Κετσένγκ, Γ1΄ Γυμνασίου

Βασιλάκος Παναγιώτης, Α1΄ Γυμνασίου

Πετάση Μυρτώ, Β2΄ Γυμνασίου

δη το πέρασμά τους στην εφηβεία και μια περιστασιακή κρίση με απρόβλεπτες συνέπειες που έχει να κάνει με την πανδημία– έχουν ανάγκη περισσότερο από κάθε άλλη φορά την επικοινωνία, την ανοχή και την κατανόηση από όλους μας.

κ. Λειβαδίτη Φωτεινή,
MSc Σχολική Ψυχολόγος

Καλκανδή Ελένη, Β1΄ Γυμνασίου

«Σε γνωρίζω από την κόψη του σπαθιού την τρομερή» Η ελληνική σημαία στη νεότερη Ελλάδα

Στις 27 Οκτωβρίου, παραμονή της επετείου του «ΟΧΙ», γιορτάζουμε και τιμούμε την ένδοξη Ελληνική Σημαία.

Στην πορεία του Έθνους μας σε όλες τις εξεγέρσεις υψωνόταν και από μια σημαία, «έν πανίον», αυτοσχέδια επιμόνη του κάθε αρχηγού, εφόσον δεν υπήρχε ενιαία κρατική υπόσταση να επιβάλλει ένα κοινό έμβλημα. Ενιαίος τύπος εθνικής σημαίας καθορίστηκε στη νεότερη Ελλάδα στην Α' εθνοσυνέλευση της Επιδάουρου το 1822.

Βαθμιαία επικράτησε η κυανόλευκη σημαία με τον Σταυρό. Ένα κομμάτι πανί με εννέα λωρίδες στα χρώματα της πατρίδας. Το γαλάζιο του ουρανού και της θάλασσας, το άσπρο του αφρού των κυμάτων. Για να μας θυμίζει τον αγνό και δίκαιο σκοπό των Ελλήνων που επιδίωκαν απελευθέρωση και ανεξαρτησία του έθνους τους, την απαλλοτριά από την πολύχρονη σκληρή τυραννία. Και «στη μέση

χαραγμένος ένας κάτασπρος σταυρός», από όπου αντλούσαν την δύναμη αλλά και την βεβαιότητα της πίστης ότι ο άνισος αγώνας θα τελειώσει ευνοϊκά για αυτούς...

Η έννοια της σημαίας μας είναι ταυτόσημη με την έννοια της πατρίδας μας. Η αγάπη προς τη σημαία σημαίνει αγάπη προς την πατρίδα μας. Αυτό το έχει αποδείξει η Ελληνική φυλή σε όλη τη μακραίωνη ιστορία της.

Το «ἸΩ, παῖδες Ἑλλήνων, ἴτε, ἔλευθεροῦτε πατρίδ', ἔλευθεροῦτε δέ παῖδας, γυναῖκας, θεῶν τε πατρῶων ἔδη, θήκας τε προγόνων... νῦν ὑπέρ πάντων ἀγών» στη ναυμαχία της Σαλαμίνας, το «μολῶν λαβέ» του Λεωνίδα στη μάχη των Θερμοπυλίων, το «δὲ τὴν πόλιν σοι δοῦναι, οὐτ' ἔμῶν ἐστὶν οὐτ' ἄλλου τῶν κατοικοῦντων ἐν ταύτῃ· κοινῇ γὰρ γνώμῃ πάντες αὐτοπροαιρέτως ἀποθανοῦμεν καὶ οὐ φεισόμεθα τῆς ζωῆς ἡμῶν» του τελευταίου Βυζαντινού αυτοκράτορα, Κωνσταντίνου Παλαιολόγου, το «ελευθερία ή θάνατος» των αγωνιστών του '21, και το νεότερο «ΟΧΙ» του 1940 επαναλαμβάνονται με το ίδιο νόημα για εθνική αξιοπρέπεια και ελευθερία.

Σε όλες τις εποχές ηχούν οι στίχοι του μεγάλου μας ποιητή Ομήρου «Εἰς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης».

Η 27^η Οκτωβρίου έχει ορισθεί ημέρα γιορτῆς της σημαίας. Είναι ό,τι πολυτιμότερο έχουμε στην ψυχή μας. Όταν περνάει μπροστά μας «υγραίνονται τα βλέφαρα και σπασταράει η καρδιά μας», λέει ο ποιητής, στεκόμαστε, ακίνητοι σε θέση προσοχής.

Όταν την ανεβάζουμε στον ιστό (κοντάρι) νιώθουμε έπαρση, εθνική υπερηφάνεια και τραγουδούμε τον εθνικό μας ύμνο με συγκίνηση. Σε

περίπτωση εθνικού πένθους, στέκει μεσισία, στη μέση του ιστού (κονταριού) για να τιμήσουμε κάποιο σημαίνον πρόσωπο της πατρίδας μας ή κάποιο θλιβερό συμβάν με εθνικές προεκτάσεις.

Η σημαία μας ένα κομμάτι πανί με εννιά γαλάζιες και άσπρες λωρίδες, μία για κάθε συλλαβή της φράσης «ελευθερία ή θάνατος» ή μια λωρίδα για κάθε γράμμα της λέξης ελευθερία.

Ελευθερία βγαλμένη από τα κόκκαλα των προγόνων μας.

Την χαιρετούμε και σήμερα με συνοχή καρδιάς και σαν πρώτα ανδρειωμένη...

Είναι η ίδια σημαία που σηκώθηκε στην ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ του 1821, η ίδια που έγραψε το ΕΠΟΣ του 1940...

Αυτή τη σημαία γιορτάζουμε σήμερα και την παραδίδουμε σε σας για να την τιμήσετε. Να τη διαφυλάξετε και αν χρειαστεί και να την υπερασπιστείτε ξεπερνώντας την μετριότητα της καθημερινότητας ...

Εκπαιδευτήρια «Η Θεομήτωρ»

Αφιέρωμα για την 28^η Οκτωβρίου

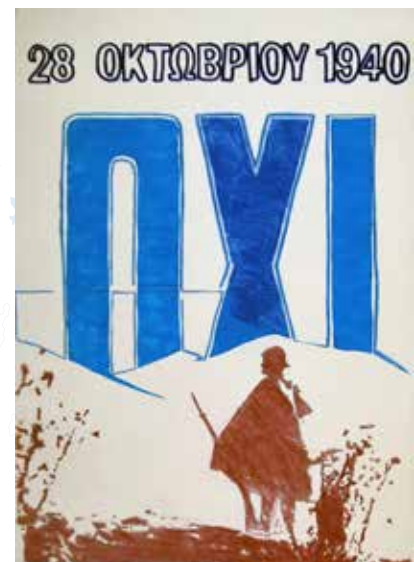
Κολάζ μαθητών Β1' και Β2' Γυμνασίου 2020-2021

Αντωνίου Ιωάννα, Β1' Γυμνασίου

Τσάκαλου Δέσποινα, Β2' Γυμνασίου

Κουτσοκόστας Σπύρος και Πετάρη Μυρτώ, Β2' Γυμνασίου

Τζιλίνη Μαρία και Μπριλάκη Αντανίκη, Β2' Γυμνασίου

Επιμέλεια αφιερώματος:
κ. Γκαβαϊσέ Βασιλική,
Καθηγήτρια Εικαστικών

Επίσκεψη των μαθητών της Β΄ Γυμνασίου στον Ιερό Ναό Αγίων Αναργύρων Ηλιοπούλης

Την Πέμπτη 12 Οκτωβρίου του 2020 πήγαμε με την τάξη μου και την αδ. Ευφημία, τη θεολόγο μας, στον Ναό των Αγ. Αναργύρων, στην Ηλιοπούλη, όπου μας υποδέχτηκε ο π. Ιωσήφ Κουτσούρης. Ήταν πάρα πολύ καλός και ευγενικός. Στην αρχή μας ξενάγησε μέσα στον Ναό. Μας πήγε στον γυναικωνίτη και από εκεί μας έδειξε όλο το εσωτερικό του Ναού. Μας έδειξε κάποιες αγιογραφίες και μας είπε ότι αυτές έγιναν πριν από 2-3 χρόνια, γεγονός που δείχνει ότι ο Ναός είναι σχετικά καινούργιος. Μετά, ο π.Ιωσήφ μας μίλησε σχετικά με την εκκλησία. Αυτό που μας ενδιέφερε πιο πολύ ήταν να μάθουμε σχετικά με την πρώτη χριστιανική εκκλησία,

καθώς και την άποψή του για τη σημερινή έννοια της Εκκλησίας. Μας είπε πάρα πολύ ενδιαφέροντα πράγματα και μας βοήθησε να καταλάβουμε την αληθινή έννοια της Εκκλησίας και τι θα ήταν καλό να κάνουμε για να έρθουμε πιο κοντά στον Χριστό. Στο τέλος, λίγο πριν φύγουμε, μας περίμενε μια ευχάριστη έκπληξη. Ο π. Ιωσήφ μας οδήγησε στο υπόγειο της εκκλησίας, όπου μας κέρασε αναψυκτικά, με πολλή αγάπη.

Αυτό που αποκόμισα για την έννοια της Εκκλησίας είναι ότι η Εκκλησία είναι ένα δεύτερο σπίτι για όλους τους ανθρώπους, και γι' αυτό δεν πρέπει να κρυβόμαστε από τον Θεό και να είμαστε ο αληθινός μας εαυ-

τός. Ενώ για την έννοια της ενορίας κατάλαβα ότι αποτελείται από όλα τα άτομα που ζούνε στην ίδια περιοχή, έχουν την ίδια θρησκεία, είναι δηλαδή Χριστιανοί, και εκκλησιάζονται στην ίδια εκκλησία. Η ενορία είναι δηλαδή μια μικρή κοινότητα της Εκκλησίας.

Μου άρεσε πολύ αυτή η επίσκεψη στους Αγίους Αναργύρους και το ενδιαφέρον του π. Ιωσήφ. Θα ήθελα πολύ να ξαναπάμε.

Θεοδώρα Νίκη, Β1΄ Γυμνασίου

Ποιες είναι οι εντυπώσεις σας από την επίσκεψή μας στον ναό των Αγίων Αναργύρων;

Στο προηγούμενο μάθημα των Θρησκευτικών επισκεφθήκαμε τον Ναό των Αγίων Αναργύρων, ώστε να γνωρίσουμε καλύτερα την έννοια της Εκκλησίας και της Ενορίας, με τη βοήθεια του π. Ιωσήφ. Αυτή μας η επίσκεψη, αναμφίβοτα με βοήθησε να κατανοήσω καλύτερα το μάθημά μας, να δημιουργήσω μια ολοκληρωμένη εικόνα της σημερινής ενορίας και να αναγνωρίσω τις διαφορές μεταξύ της πρώτης και της σύγχρονης Εκκλησίας, με έναν διαδραστικό τρόπο. Με το που μπήκαμε στον Ναό και κατά τη διάρκεια της κουβέντας μας με τον ιερέα, ένιωσα μια γαλήνη και κατάλυξη και άρχισα να διακατέχομαι από δέος και σεβασμό, αντικρίζοντας τον επιβλητικό χώρο του ναού, αλλά και ακούγοντας όσα ο π. Ιωσήφ μας είπε. Είχε όλη τη διάθεση και την προθυμία να λύσει κάθε απορία μας, ώστε να κατανοήσουμε όσο το δυνατόν καλύτερα τις δύο αυτές έννοιες, αλλά και να απαντήσει ερωτήσεις μας σχετικά με την συγκεκριμένη ενορία, γεγονός που έκανε την επίσκεψη μας πολύ «διαφωτιστική». Επιπλέον, μας πληροφόρησε για τις πολύ πρωτότυπες νεανικές δράσεις της ενορίας των Αγίων Αναργύρων, που αποδεικνύουν τη μέριμνα της Εκκλησίας για τους νεότερους και την ψυχαγωγία τους.

Συνεπώς, η επίσκεψή μας στον Ναό των Αγίων Αναργύρων αποτέλεσε, κατά τη γνώμη μου, ένα πολύ ωραίο και διαφορετικό μάθημα.

Τι αποκομίσαμε σχετικά με την έννοια της Εκκλησίας και της Ενορίας;

Με την επίσκεψή μας στον Ναό των Αγίων Αναργύρων, έμαθα και κατανόησα πολλά πράγματα για τις έννοιες «Εκκλησία» και «Ενορία». Κατάλαβα πως Εκκλησία είναι το σύνολο των πιστών και όχι μόνο ο ναός και πως σήμερα είναι αρκετά διαφορετική η έννοια από την πρώτη Εκκλησία, καθώς αρκετοί από εμάς τους πιστούς δεν αισθανόμαστε όλους τους ανθρώπους «αδέλφια» μας, όπως οι πρώτοι Χριστιανοί. Δεν είμαστε όλοι τόσο ενωμένοι, όπως εκείνοι, που κάθε βράδυ το περνούσαν μαζί, τελώντας τη Θεία Ευχαριστία. Αυτή η έννοια στις μέρες μας συμπίπτει περισσότερο με την έννοια της Ενορίας ή τα μοναστήρια, όπου εκεί οι πιστοί είναι πιο ενωμένοι και ιδίως στη δεύτερη περίπτωση ζουν όλοι μαζί μέσα στον οίκο του Θεού έχοντας κοινά όλα τα υπάρχοντά τους, έχοντας δηλαδή κοινοκτημοσύνη, «αρετή» που είχαν αναμφίβολα στην πρώτη Χριστιανική κοινότητα. Επιπλέον, σήμερα οι Χριστιανοί δεν νιώθουν τον Ναό σπίτι τους, σε αντίθεση με τους πρώτους Χριστιανούς που, αν και δεν είχαν ναούς αρχικά, έκαναν κάποια σπίτια τους ναούς και όλοι τα ένιωθαν πολύ οικεία.

Ιωάννα Αντωνίου,
B1 Γυμνασίου

Την προηγούμενη Παρασκευή, στο μάθημα των Θρησκευτικών, επισκεφτήκαμε τον ναό των Αγίων Αναργύρων, στην Ηλιούπολη. Εκεί μας μίλησε ο π. Ιωσήφ για τον Χριστιανισμό, την εξάπλωσή του, αλλά και για την ίδια την εκκλησία.

Το μάθημά μας ήταν σχετικά με την Πεντηκοστή. Η Πεντηκοστή αρχικά αποτελεί γενέθλια ημέρα για τον Εκκλησία, για τον λόγο ότι την ημέρα αυτή ξεπεράστηκε η σύγχυση η οποία είχε δημιουργηθεί στους ανθρώπους στον πύργο της Βαβέλ, και αυτό για τον λόγο ότι οι άνθρωποι αποδέχτηκαν τις διαφορετικές γλώσσες και τους πολιτισμούς, που τους χάρισε ο Κύριος. Επιπλέον, την ημέρα της Πεντηκοστής οι μαθητές του Χριστού φωτίστηκαν από το Άγιο Πνεύμα, να μπορούν να επικοινωνούν με όλους τους ανθρώπους του κόσμου, ανεξάρτητα από τη διάλεκτό τους.

Μαζί με τις γνώσεις αυτές που απο-

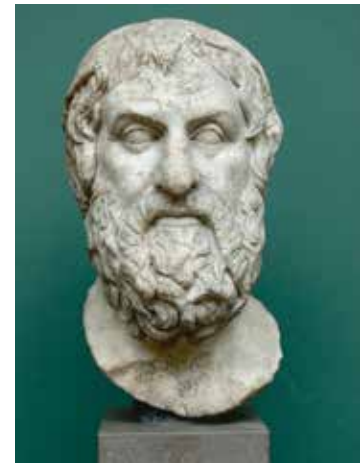
κομίσαμε από το μάθημα των Θρησκευτικών, ακούσαμε και για τη σχέση των Χριστιανών στο παρελθόν. Η αλήθεια είναι πως η διαφορά ανάμεσα στους Χριστιανούς στο παρελθόν σε σχέση με τώρα, είναι μεγάλη. Αρχικά στα παλιά τα χρόνια υπήρχαν τελείως διαφορετικές αντιλήψεις απ' ό,τι σήμερα. Στο παρελθόν οι Χριστιανοί βρισκόταν πιο «κοντά» ο ένας στον άλλο. Συνήθιζαν να προσεύχονται όλοι μαζί σαν μια οικογένεια, καθώς και ένιωθαν την εκκλησία πιο πολύ σαν «σπίτι» τους, απ' ό,τι εμείς στις μέρες μας, αλλά αυτό ακριβώς είναι και ένα από τα έργα της εκκλησίας: να δώσει την ευκαιρία στον καθένα από εμάς να νιώσουμε την εκκλησία σαν σπίτι μας. Ακόμα μια σημαντική διαφορά που είχαν στα παλιά χρόνια οι Χριστιανοί σε σχέση με το παρόν είναι πως επικρατούσε περισσότερη οικειότητα, ζεστασιά και αγάπη μεταξύ των Χριστιανών κι αυτό είναι άλληλωση και η εντολή του Θεού: «Αγάπα τον πλησίον σου σαν τον εαυτό σου».

Τελειώνω με την ευχάριστη ανάμνηση της ιδιαίτερα διαφωτιστικής επίσκεψής μας. Οι εμπειρίες που αποκόμισε καθένας μας μέσα στον ναό θα μας συνοδεύουν σε όλη μας τη ζωή, δίνοντάς μας σε κάθε δύσκολη στιγμή την ελπίδα και τη σκέψη, πως μπορεί να μην έχουμε τη σωματική παρουσία του Χριστού, αλλά μπορούμε καθημερινά να τον έχουμε μέσα μας μέσα από το Μυστήριο της Θείας Κοινωνίας.

Μαρία Κοντραφούρη
B1 Γυμνασίου

Σοφοκλέους «Αντιγόνη»: Ένα έργο για την αιωνιότητα στο σύγχρονο θέατρο

Διερωτάται κανείς πώς ένα κλασικό θεατρικό έργο, το σοφοκλείο δράμα «Αντιγόνη», το οποίο «διδάχθηκε» στους πολίτες της Αθηναϊκής Δημοκρατίας, πριν από 25 περίπου αιώνες, καταφέρνει να μας συγκινεί διαχρονικά, να εγείρει τον προβληματισμό μας και να λειτουργεί ως οδοδείκτης της πορείας μας στο κοινωνικοπολιτικό «γίγνεσθαι», μέσα από τα πρότυπα, τα ιδανικά και τις αξίες που προβάλλει. Ας μην ξεχνάμε την πεμπτουσία της αρχαίας ελληνικής τραγωδίας, ως μιας δημιουργικής σκηνικής αναπαράστασης, η οποία καταλήγει σε διδασκαλία, δηλαδή σε παιδευτική διαδικασία, «**δι' ἑλέου και φόβου περαίνουσα τὴν τῶν τοιοῦτων παθημάτων κάθαρσιν**» (= που, μέσα από τη συμπάθεια των θεατῶν για τον τραγικό ἥρωα και τον φόβο, μήπως οδηγηθῶν σε παρόμοια κατάσταση, επιφέρει τη λύτρωση από τέτοιου είδους πάθη), ὅπως συμπέρανε ο Αριστοτέλης. Καθίσταται, λοιπόν, αντιληπτή η καταλυτική επίδραση που δύναται να ασκήσει ἕνας εμπνευσμένος νους, ὅπως αὐτός του μεγάλου μας τραγικού ποιητή, Σοφοκλή, στον ψυχισμό ενός καλλιτεργημένου, ὄντος δημοκρατικού –στην πλειοψηφία– κοινού, δηλαδή των Αθηναίων πολιτῶν, ἀπὸ τη στιγμή που ο ἴδιος ο ποιητής, ἔχοντας αποσαφηνίσει τον σκοπὸ του ἔργου του, το οποίο χρειάζεται να συμ-

βάλλει στην ἀνάδυση συναισθημάτων, ὅπως της συμπάθειας («ἑλέου») και του φόβου, ὥστε να οδηγήσει στην «κάθαρση», στη λύτρωση του ακροατή, που, πολλὲς φορές, ταυτίζεται με τον τραγικό ἥρωα («οἰκεία κακά»). Ὡς ἐξαιρετος γνώστης της ἀνθρώπινης ψυχῆς, ο Σοφοκλῆς «αφυπνίζει» ἀπὸ διάφορους λήθαργους, οἱ οποίοι αισθητοποιοῦν την παρουσία τους σε κάθε ἐποχή.

Εκκινώντας ἀπὸ αὐτὴν την ἰδέα και ἐπηρασμένοι ἀπὸ τις πολλὲς δοκιμασίες που ἐνέσκηψαν στη χώρα μας, ἀλλὰ και σε οὐλόκληρο τον κόσμο, με κυριότερη την πανδημία και τη συνακόλουθη υγειονομική κρίση, προγραμματίσαμε κἀπὸ το ὁποῖο προσδοκοῦσαμε να μας συγκλονίσει και να κινητοποιήσει τη σκέψη μας. Ἐτσι, παρακολουθήσαμε την «Αντιγόνη» του Σοφοκλή, σε ἕνα ἰδιότυπα κατάμεστο, δεδομένων των υφιστάμενων μέτρων για την προστασία της δημόσιας υγείας, θέατρο.

Αρχικά, ας θυμηθῶμε περιληπτικὰ τη διάρθρωση, ἢ, ὅπως θα λέγαμε στη γλῶσσα της αρχαίας ελληνικής τραγωδίας, την «οικονομία» του μύθου. Στη βοιωτική Θήβα, την ἐπτάπυλη, η γενιά των Λαβδακιδῶν διαδραματίζει κἀίριο ρόλο, ἰδρυτικὸ και συστατικὸ, στην ἱστορία της πόλης, της οποίας η ὑπαρξὴ οφείλεται στον γενάρχη Κάδο. Τη διακυβέρνηση της πόλης ἀναλαμβάνουν διαδοχικά,

ασκώντας το πολίτευμα της βασιλείας, ο Κάδος, ο Πολύδωρος, ο Λάβδακος και ο Λάιος, στον ὁποῖο ἐπιφυλάσσεται ἕνα φοβερό «παιχνίδι» ἀπὸ τη μοίρα, καθὼς μια σειρά συμπτῶσεων οδηγεί τον βασιλιά στον θάνατο, ἀπὸ το χέρι του γιου του, Οιδίποδα, χωρίς ο τελευταῖος να ἔχει ἐπιγνώση της στενῆς συγγένειας που τους συνέδεε. Τραγικότερη φιγούρα ἀποτελεῖ ο Οιδίποδας, ο ὁποῖος, ἀφῶ ἴδνει το περίφημο αἶνιγμα της Σφίγγας, στον δρόμο προς τη Θήβα, ἀνακρύσσεται βασιλιάς της πόλης, νυμφεύεται τη μητέρα του, ἰοκάστη, με ἀμφότερους να βρίσκονται σε πλήρη ἀγνοία, σχετικά με τη συγγενεία τους, και ἀποκτοῦν δύο γιους, τον Ετεοκλή και τον Πολυνεῖκη και δύο κόρες, την Αντιγόνη και την Ἴσμήνη.

Ὅταν ο Οιδίποδας μεταβεί ἀπὸ την κατάσταση της ἀγνοίας σε αὐτὴν της γνώσης, που, ὅσο ἐπιθυμητὴ κι ἀν εἶναι, πολλὲς φορές ὠθεῖ τους πρῶν πλανημένους σε ἀκόμη ἀλγεινότερη θέση, τίθεται ἀπὸτομα ἕνας φραγμὸς σε κάθε ευρυθυμία, με τον θάνατο να στερεῖ ἀπὸ τα τέσσερα παιδιά τη μητέρα τους και την ἐξορία να οδηγεί σε ἀργό, ψυχικὸ θάνατο τον πατέρα τους. Ο Ετεοκλῆς και ο Πολυνεῖκης συμφωνοῦν να ἀνέλθουν στον θρόνο της Θήβας διαδοχικά, ἀνὰ ἕναν χρόνο, με τον Ετεοκλή να ἐξουσιάζει πρῶτος. Παρόλα αὐτὰ, ο βασιλιάς ἀρνείται να παραδώσει ἀργότερα την

εξουσία στον Πολυνείκη, με αποτέλεσμα ο αδικημένος αδελφός να εγκαταλείψει την πόλη του και να δημιουργήσει δική του οικογένεια στο Άργος, με την κόρη του επικώριου βασιλιά, του Άδραστου. Στη συνέχεια, έχοντας εξασφαλίσει τη συμμαχία των Αργείων μαζί του, ο Πολυνείκης επιστρέφει στη Θήβα, για να διεκδικήσει το μερίδιό του στην εξουσία. Τα δύο αδέρφια μονομαχούν και καταλήγουν νεκροί, από όπλο που τάθηκε μεταξύ χεριών αδελφικών. Οι Αργείοι τρέπονται σε φυγή και η πόλη σώζεται. Ο Κρέων, θείος των παιδιών, αυτόκλητος, νέος «στρατηγός» της Θήβας, εκδίδει διάταγμα, βάσει του οποίου ο Ετεοκλής θα ταφεί με τις προσήκουσες τιμές, ενώ το σώμα του Πολυνείκη θα παραμείνει άταφο, βορά στα αρπακτικά πουλιά.

Από το σημείο αυτό, αρχίζει μία σύγκρουση μεταξύ δύο προσώπων, της Αντιγόνης και του Κρέοντα, η οποία, όμως, επρόκειτο να εξελιχθεί πολυδιάστατα, με στόχο να ανατρέψει στερεότυπες αντιλήψεις και προκαταλήψεις. Η Αντιγόνη, υπερκερνώντας την καθεστωκία τάξη των πραγμάτων, που υπαγόρευε στις γυναίκες να παραμένουν άβουλες και υποταγμένες, αναδεικνύεται πρότυπο γενναιότητας, αλληλίας και ευσέβειας, αφού προκρίνει το ηθικό από το πρόπον, υπακούοντας στους άγραφους και αιώνιους νόμους των θεών και πραγματοποιώντας μια συμβολική ταφή του αδελφού της, Πολυνείκη. Η ηρωίδα συλλημβάνεται και ο Κρέων της επιβάλλει βαρύτατη τιμωρία. Ωστόσο, από τη στιγμή που κατασταλάζει σε αυτήν την τόσο άδικη καταδίκη της, ο βασιλιάς βαδίζει σταθερά προς την καταστροφή του, σε σημείο που διαπιστώνει κανείς ότι υπάρχουν περισσότερα του ενός τραγικά πρόσωπα στην ιστορία. Χαρακτηριστικά, η παράσταση του Μουμουλιδη κατεβάζει αυτλαία, με τον Κρέοντα να μονολογεί: «Χάθηκαν όλα...».

Ο Σοφοκλής επιλέγει τη θεμελίωση του έργου του πάνω στην τεχνική των αντιθέσεων. Ο θεατής δεν παρακολουθεί απλώς τη σύγκρουση των δύο φύλων, με την οίηση του Κρέοντα, από τη μια πλευρά, και τον ύμνο στη γυναικεία φύση, από την άλλη, αλλά κυρίως την

αντιδιαστολή δύο διαμετρικά αντίθετων ιδιοσυγκρασιών και φρονημάτων. Ο σπουδαίος ποιητής, εκ στόματος της Αντιγόνης, η οποία πιστεύει ακόμα σε ένα ανθρωπιστικό ιδεώδες, διαποτισμένο από τις αρχές του δικαίου, δηλαδή της έμφυτης αντίληψης για το σωστό, του κοινού περί δικαίου αισθήματος, σύμφωνα με τον Πλάτωνα, πλέκει ένα θαυμαστό για την περιεκτικότητά του, αλληλίας, ταυτόχρονα, τόσο ουσιώδες και συγκινητικό εγκώμιο για το κορυφαίο των ανθρωπίνων συναισθημάτων, την αγάπη. Στον στίχο 523, η ηρωίδα διατρανώνει «Δε γεννήθηκα για να μισώ, αλλήλ για να αγαπώ» («**Οὔτοι ἔφυν συνέχθην, ἀλλήλ συμφιλεῖν**»). Η Αντιγόνη κατηγορήθηκε από τον θείο της για την ασέβειά της, εντούτοις καταλαβαίνουμε ότι το θρησκευτικό φρόνημα αποτέλεσε απλώς ένα πρόσχημα, για να ικανοποιηθεί η μταιοδοξία του επίπλαστα ευσεβούς και δίκαιου βασιλιά. Στην πραγματικότητα, οι ηθικές αρχές της ηρωίδας υπερέβησαν, σε αξία, τη μικρότητα του Κρέοντα.

Από την άλλη πλευρά, ο ψυχρός και ανάλητος Κρέων, που δεν συμμερίζεται τον ιδεολογικό προσανατολισμό της ανιψιάς του, έχοντας παρασυρθεί από τον πειρασμό της εξουσίας και τυφλωμένος από την αλαζονεία του, υποστηρίζει σε μία βάση απαισιόδοξη, αλληλίας ρεαλιστική: «Το χρήμα υπαγορεύει κάθε πανουργία». Αντιλαμβάνομαστε, λοιπόν, πως δεν θα μπορούσε να δράσει, ούτε καν να σκεφτεί, διαφορετικά ένας άνθρωπος ο οποίος έχει αναπτύξει τόσο μεγάλη μανία για την εξουσία και, κατ' επέκταση, για τον ίδιο τον εαυτό του. Ο φόβος μιας ενδεχόμενης αρνητικής

μετάπτωσής του, στα μάτια των «συμπολιτών»-υπηκόων του, συντελεί στο να μετατραπεί ο «στρατηγός» σε έναν αδυσώπητο τύραννο, που αγνοεί επιδεικτικά και εξαπολύει τρομακτικές απειλές εναντίον μελών της οικογένειάς του και συγκεκριμένα των δύο ανιψιών και του γιου του, Αίμονα, αλληλίας και εναντίον των θεών, διότι προσέβαλε άσχημα τον εκπρόσωπό τους στον κόσμο των θνητών, τον τυφλό μάντη Τειρεσία. Σε αυτό το σημείο, αποκαλύπτεται το γεγονός ότι η πρώην ευσέβεια του βασιλιά λειτουργούσε ως προκάλυμμα για την ασέβεια, την αδιαλλία, ακόμη και το μίσος του. Όταν συνειδητοποιήσει το «παιχνίδι» που του έστησε η μοίρα και μεταστραφεί, θα είναι πλέον ΑΡΓΑ!

Το έργο συμπληρώνουν οι προσωπικότητες της Ισμήνης και του Αίμονα, με τέτοιο τρόπο, ώστε να προβληθεί το μεγαλείο της ψυχής της Αντιγόνης. Και σε αυτήν την περίπτωση, ο Σοφοκλής μετέρχεται τη μέθοδο της αντίθεσης, τόσο ανάμεσα στις δύο αγαπημένες αδελφές, όσο και μεταξύ πατέρα και γιου. Σχετικά με τις δύο κοπέλες, σε πρώτο επίπεδο, εξωτερικεύεται η φιλαδελφία τους, με την Ισμήνη να βεβαιώνει την Αντιγόνη: «Βαδίζεις ασυλλόγιστη, μα με την αγάπη αυτών που αγαπάς» (στίχοι 98-99). Σε ό,τι αφορά το τελευταίο ζεύγος, θα μπορούσαμε να ισχυριστούμε ότι καταρρίπτεται ένα ακόμη στερεότυπο, σύμφωνα με το οποίο οι πρεσβύτεροι, δηλαδή οι μεγαλύτεροι στα χρόνια, παρουσιάζονται αυθεντίες και γι' αυτό οι νέοι οφείλουν να ενστερνίζονται άκριτα τις υποδείξεις τους. Χαρακτηριστικό είναι το ακόλουθο χωρίο από τη στιχομυθία των δύο ανδρών:

ΚΡΕΩΝ: «Σ' αυτήν την ηλικία, να θέλει ένα παιδί να με διδάξει γνώση;».

ΑΙΜΩΝ: «Το δίκιο μόνο· κι αν εγώ είμαι νέος, όχι τα χρόνια, μα τα έργα πρέπει να κοιτάζει κανείς» (μετάφραση I.N. Γρυπάρη, στίχοι 726-729).

Όσον αφορά την απόδοση του έργου επί σκηνής, πρώτα απ' όλα, κρίνεται αξιοθαύμαστη η αφοσίωση όλων των ηθοποιών, από αυτούς που έχουν αναλάβει τους πρωταγωνιστικούς ρόλους, μέχρι τα μέλη του Χορού, στο πνεύμα της αρχαίας ελληνικής τραγωδίας, καθώς και ο σεβασμός στο κείμενο του Σοφοκλή. Το στοιχείο που μας εξέπληξε ευχάριστα, αν και συνηθίζεται σε ανάλογες παραστάσεις, είναι ο συνδυασμός της νεοελληνικής απόδοσης του έργου, σε διασκευή βέβαια, με ορισμένα γνωστά χωρία του πρωτότυπου κειμένου, όπως τους πρώτους στίχους από το περίφημο τρίτο στάσιμο, στο οποίο ο ποιητής διαρθρώνει έναν ύμνο στον έρωτα. Οι τραγωδοί απέδωσαν τους ρόλους τους συγκλονιστικά, επιδεικνύοντας μια άξια λόγου ψυχική δύναμη, που απαιτείται από τον ηθοποιό, προκειμένου αυτός να προσεγγίσει έναν τραγικό ήρωα.

Οι δύο πρωταγωνιστές αποσπούν επαινετικά σχόλια, ήδη από τα πρώτα λεπτά της παράστασης. Η Ιωάννα Παππά μας παρουσιάζει μία σπαραγμένη, από τις συμφορές που ανέκυψαν στο γένος της, Αντιγόνη, με έναν χαρακτηριστικό ρυθμό σε κάθε της πρόταση, ώστε να απεύχεται ο θεατής όσα τυχόν της επιφυλάσσει ακόμα η μοίρα. Ο Γιώργος Χρυσσοστόμου βιώνει με γνησιότητα τις ψυχολογικές και συναισθηματικές διακυμάνσεις του Κρέοντα, ο οποίος εκπίπτει από μια υποτιθέμενη ευτυχία στην αληθινή δυστυχία, συνειδητοποιώντας αργά την άγνοιά του. Στην αρχή, αρθρώνει τον λόγο του με ρέοντα και ασθματικό τόνο, γεγονός που υποδηλώνει ότι δεν υφίσταται περιθώριο αμφισβήτησης των γεγονότων του ή διαφωνίας με τις εντολές του. Στο τέλος, όμως, η απολυτότητα κάμπτεται και με δυσκολία κατορθώνει ο ίδιος να προσφέρει τις λέξεις, να φωνάξει τον χαμό της οικογένειάς του και, κατ' επέκταση, δικό του, ψυχικό τουλάχιστον. Η προσέγγιση των δύο πόλων, από μέρους του ηθοποιού, είναι πραγματικά εντυπωσιακή.

Με περίσσιο ταλέντο και δριμεία αμεσότητα, εμφανίζονται και οι υπόλοιποι ηθοποιοί. Από τον απεγνωσμένο Αίμονα (Δημήτρης Σαμόλης), ο οποίος δεν μπορεί να αποδεχθεί το μάταιο της προσπάθειάς του να μεταπείσει τον πατέρα του και γι' αυτό βρίσκεται σε εμφανή έξαρση πάνω στη σκηνή, μέχρι τον Αγγελιαφόρο (Μάνος Καρατζογιάννης), που αμβλύνει κάπως τη δραματική ατμόσφαιρα, χάρη στην κωμική, μέχρι ένα σημείο, απόδοση του ρόλου του, όλοι οι ηθοποιοί δίνουν τον καλύτερο εαυτό τους. Πραγματικά, σε μερικές σκηνές με τον Αγγελιαφόρο και τον Κρέοντα, ένα μείδιμα σχηματίζεται αβίαστα στα πρόσωπα των θεατών. Επιπρόσθετα, αξίζει να σημειωθεί ότι η Χριστίνα Χειλά-Φαμέλη υποδύεται την Ισμήνη με τόση αγάπη, αλλή και με τον διακριτικό δισταγμό και την επιφυλακτικότητα του ρόλου της, αποτυπωμένα ακόμη και στο νευρικό βηματισμό της πάνω στη σκηνή. Παράλληλα, ανταποκρίθηκε εξαιρετικά, κατά τη γνώμη μου, και στον απαιτητικό ανδρικό ρόλο του τυφλού μάντη Τειρεσία, αλλή και σε αυτόν της βασίλισσας Ευρυδίκης, με τον οποίο μας συγκίνησε βαθύτατα. Τέλος, αποσπάσματα του πρωτότυπου κειμένου απαγγέλλει, με σιγουριά, σταθερότητα και καθαρότητα στη φωνή της, η Λουκία Μιχαλοπούλου, συνηγορώντας, με αυτόν τον τρόπο, στη διαπίστωση ότι η γλώσσα μας, είτε αρχαία, είτε νέα, είναι μία. Φυσικά, δεν παύει να εξελίσσεται, από την εποχή του Σοφοκλή μέχρι σήμερα, εξού κι ο

παραπάνω διαχωρισμός, αλλή παραμένει η ελληνική γλώσσα!

Συνοψίζοντας, το άρτιο αποτέλεσμα αυτής της μεθοδικής εργασίας πάνω στο σοφοκλείο δράμα καθίσταται εμφανές τόσο στο τεχνικό μέρος, όσο και σε αυτό που θα χαρακτηρίζαμε «δεύτερη ανάγνωση». Προσωπικά, εισέπραξα μεγάλη χαρά, βλέποντας τους συντελεστές να καταθέτουν όλες τους τις δυνάμεις, σωματικές, πνευματικές και ψυχικές, στην εκπόνηση αυτού του τόσο «καταπραυντικού», για το κουρασμένο θεατρικό κοινό, εγχειρήματος και τους συγχαίρω, διότι σεβάστηκαν τόσο τον δημιουργό του έργου, όσο και τον σκοπό για τον οποίο αυτό γράφτηκε. Η «Αντιγόνη» μας αποδεικνύει, για ακόμη μια φορά, ότι παραμένει επίκαιρη στις μέρες μας, γεγονός που επιβεβαιώνεται από τα πολύτιμα διδάγματα, τα οποία δύναται ο αναγνώστης, στην προκειμένη περίπτωση ο θεατής, να αποκομίσει.

Συντελεστές της παράστασης

Σκηνοθεσία-Σκηνικά:

Θέμης Μουμουλίδης

Απόδοση στα Νέα Ελληνικά:

Παναγιώτα Πανταζή

Ηθοποιοί: Ιωάννα Παππά, Γιώργος Χρυσσοστόμου, Χριστίνα Χειλά-Φαμέλη, Δημήτρης Σαμόλης, Λουκία Μιχαλοπούλου, Μάνος Καρατζογιάννης.

Επιμέλεια κριτικής

Θοδωρής Γυφτάκης,

**Φοιτητής Κλασικής Φιλολογίας
Πανεπιστημίου Αθηνών**

«Γῆρας ἐν τῷ σώματι, νεότης ἐν τῷ πνεύματι»

Σε μία εποχή που ο εγκλεισμός, η απομόνωση και η απομάκρυνση από τα αγαπημένα μας πρόσωπα έκαναν την επανεμφάνισή τους στη ζωή μας, τρία άτομα που εν μέσω πανδημίας, ενώ διατρέχουν μεγαλύτερο κίνδυνο από τους νεότερους, δεν αφήνουν τον φόβο να τους πτοήσει, θέλουν να μεταδώσουν αισιοδοξία και ελπίδα στους συνανθρώπους τους που διακατέχονται από τον φόβο του φονικού ιού.

Αναφέρομαι αρχικά στον σπουδαίο ποιητή Τίτο Πατρίκιο που θα μας περιγράψει εν συντομία παρόμοιες ανεξίτηλες στη μνήμη του καταστάσεις, μετά αναφέρομαι στην παγκοσμίου φήμης βυζαντινολόγο και πρώτη γυναίκα πρύτανη του Πανεπιστημίου της Σορβόνης, Ελένη Γλυκατζή-Αρβελέρ και τέλος στον γλωσσολόγο, Γεώργιο Μπαμπινιώτη, ο οποίος μας παροτρύνει να αντικαταστήσουμε τις ξένες λέξεις που ιδιαίτερα τους τελευταίους μήνες κατακλύζουν την καθημερινότητά μας με αντίστοιχες ελληνικές.

Ο **Τίτος Πατρίκιος** γεννήθηκε

το 1928 και είναι ποιητής, λογοτέχνης και πεζογράφος της μεταπολεμικής γενιάς που έχει τιμηθεί με το Ειδικό Κρατικό Βραβείο Λογοτεχνίας το 1994, το 2013 του απονεμήθηκε το Διεθνές βραβείο Ποίησης στην Ιταλία (Lericipea) που είναι από τα παλαιότερα και πιο σημαντικά βραβεία στην Ιταλία.

«Στο παρελθόν, λόγω φυλακίσεων και εξοριών, γνώρισα κακουχίες, πείνα αηλιά και τι θα πει απομόνωση, μοναξιά ή έλλειψη», εξομολογείται ο Έλληνας ποιητής και συμπληρώνει «η συγγραφή με έχει οδηγήσει πολλές φορές σε μοναχικούς δρόμους και συνθήκες οικειοθελούς εγκλεισμού».

– Πώς βιώνετε την πανδημία;

«Ο εγκλεισμός δεν με θλίβει. Το έχω ξαναζήσει. Την απομόνωση την ξέρω πολύ καλά και είμαι βαθιά εξοικειωμένος μ' αυτήν. Ωστόσο, στις μέρες μας οι συνθήκες σιωπηλής επιβίωσης είναι πολύ καλύτερες σε σχέση με το παρελθόν και τις φυλακίσεις στη Μακρόνησο ή τον Άγιο Ευστράτιο. Έχεις τη δυνατότητα

της επικοινωνίας με τους ανθρώπους που αγαπάς κάτι που για μένα είναι ύψιστης σημασίας δυνατότητα. Εγώ προσωπικά ασχολούμαι με τα συγγραφικά μου έργα, τις στοίβες των χειρογράφων τα οποία αρχειοθετώ με σκοπό κάποια να τα αξιοποιήσω και άλλα να τα πετάξω. Από κει και πέρα, δεν σας κρύβω ότι υπήρξαν και στιγμές όλη αυτή την περίοδο που τα ξανασκέφτηκα όλα: τη ζωή, τον εαυτό μου, τους φίλους, τις κοινωνικές μας σχέσεις».

– Εμπνευστήκατε καθόλου μέσα απ' αυτό που ζούμε;

«Είμαι σίγουρος, ότι αν δοκίμαζα να γράψω κάτι τώρα, το αποτέλεσμα θα ήταν σε αυτήν τη φάση πολύ πρόχειρο. Όταν γράφεις κάτι τη στιγμή που εξελίσσεται πολλές φορές η αντίδρασή σου είναι γραμμένη στο πόδι. Απλώς σημειώσεις για να το δουλέψεις εκτενώς αργότερα, με ψύχραιμη ματιά και κρατώντας μια χρονική απόσταση».

– Ως κοινωνία μάθαμε κάτι απ' όλο αυτό;

«Αυτό που μάθαμε ως ελληνική κοινωνία είναι πως για πρώτη φορά συνειδητοποιήσαμε ότι το να βρίσκει κανείς στην τελευταία θέση είναι καλύτερο. Και επειδή είμαστε τελευταίοι σε κρούσματα και θανάτους στην Ευρώπη, έχουμε αναδειχτεί κατά παράξενο τρόπο πρώτοι. Ας το αξιοποιήσουμε, λοιπόν, αυτό προκειμένου η επόμενη μέρα στη χώρα μας να έχει προοπτικές και ευοίωνα αποτελέσματα».

– Τι θεωρείτε σημαντικό στη ζωή;

«Το να δημιουργείς και να επικοινωνείς με τους ανθρώπους που αγαπάς».

Τίτος Πατρίκιος

Ελένη Γλύκατζη-Αρβελέρ

- Τι συμβουλή δίνετε στους «πανικόβλητους» και στους «αναίσθητους» συμπολίτες μας;

«Να μην διασπείρουν τον πανικό και ταυτόχρονα να μην αδιαφορούν. Να διατηρήσουν τη χρυσή τομή για να βγούμε νικητές από αυτή τη δύσκολη μάχη».

«Το πρόβλημα στην Ελλάδα δεν είναι τόσο η πανδημία όσο η συνωμοσιολογία. Αν ικανοποιεί κάποιους να πιστεύουν ότι δεν υπάρχει κορονοϊός, ας το πιστεύουν και να συνεχίσουν να ζουν στην ψευδαίσθησή τους» αναφέρει emphaticά η **κ. Αρβελέρ** και συνεχίζει με ένα γαλλικό ρητό στα ελληνικά: "Στη Γαλλία έλεγαν και εξακολουθούν να λένε ότι όλα τα παιδιά του κόσμου έρχονται στο Παρίσι για να μάθουν καινούργια πράγματα εκτός από τους Έλληνες που έρχονται για να μάθουν τα πάντα στους άλλους"· όπερ μεθερμηνευόμενον εστί: είμαστε ξερόλες. Όταν πρωτοήρθα στο Παρίσι δεν το πίστευα, τώρα το συνειδητοποιώ κάθε μέρα και πιο πολύ με τους Έλληνες φοιτητές».

- Θέλετε να στείλετε ένα μήνυμα αισιοδοξίας στον ελληνικό λαό;

«Να μην φτάνει στην υπερβολή. Να ακολουθεί ένα μέτρο και να υπακούει στον νόμο, κάτι που περιέργως στην προηγούμενη καραντίνα εφάρμοσε. Και να πάψει φυσικά να πιστεύει στη συνωμοσιολογία».

Σε πρόσφατη συνέντευξη του ο πανεπιστημιακός καθηγητής κ. **Γεώργιος Μπαμπινιώτης**, δήλωσε με αγανάκτηση: «Μάς ... take away και μάς σήκωσε με τον κορωνοϊό να καλπάζει και να οδηγούμαστε όλο και περισσότερο ως διατροφική διέξοδο σε... delivery, ενώ συγχρόνως βομβαρδιζόμαστε καθημερινά από lockdown, γενικό ή mini lockdown. Έλεος!!!».

«Κι εγώ μέσα στην πανδημιακή αντάρα να παρακινώ τους εναπομείναντες γλωσσικά ευαίσθητους να θρηνολογούμε τουλάχιστον Ελληνικά! Αυτό κι αν είναι "γλωσσική αποκοιτά" εκ μέρους μου...», τονίζει με οργή και απογοήτευση ο γλωσσολόγος για τις συνέπειες του ιού και στην ελληνική γλώσσα. Πρόσφατα, εν μέσω πανδημίας, πρότεινε δημοσίως αντί για το ξενικό «lockdown» την αντικατάσταση της λέξης αυτής με τη λέξη «απαγορευτικό», για το «delivery» συστήνει τη λέξη «τροφοδιανομή» και για τη φράση «take away» την ελληνική φράση «για το σπίτι».

«Δεν φοβάμαι την τεχνολογία, στην οποιαδήποτε εκδοχή της. Τεχνολόγοι υπήρξαν οι γραμματικοί που ανέλυσαν τη γλώσσα. Εγώ είμαι γαντζωμένος στο βιβλίο αλλιά μετέχω εξίσου και στον ψηφιακό κόσμο. Ως προς την αγγλική γλώσσα θα έλεγα ότι ο αγώνας του γλωσσολόγου (και δικός μου) είναι να μην εξαρτώμεθα από μία μόνο ξένη γλώσσα, πέρα από τη μητρική μας. Κάθε γλώσσα συνιστά και μια διαφορετική θέαση του κόσμου», επισημαίνει ο καταξιωμένος λεξικογράφος.

Επίσης, εξηγεί ποια είναι η σωστή ονομασία: Κορονοϊός ή Κοροναϊός: «ο σωστότερος όρος είναι ο "κορωνοϊός", με -ω αντί για -ο στη δεύτερη συλλαβή επειδή προέρχεται από τη λέξη "κορώνω". Βέβαια το ιδανικότερο θα ήταν "κορωνιός", αλλιά για λόγους "προφύλαξης" προτιμότερος είναι ο όρος "κορωνοϊός"».

- Θεωρείτε ότι θα βγούμε νικητές από τον σκληρό αυτόν αγώνα;

«Εγώ βίωσα δύο δικτατορίες, έναν εμφύλιο πόλεμο, τώρα στα ογδόντα ένα μου θα παλέψω πηλά σε όλους τους Έλληνες ενάντια στον κορονοϊό με υπακοή στον νόμο, υπομονή και ελπίδα για το τέλος αυτής της δυσάρεστης κατάστασης».

Γεώργιος Μπαμπινιώτης

Αποσπάσματα από συνεντεύξεις
Επιμέλεια παρουσίασης:
Γεώργιος Γκίκας, Γ1' Λυκείου

Poems about the Coronavirus / Ποιήματα για τον Κορωνοϊό

It was a few months ago but unfortunately it seems like yesterday when the covid-19 outbreak forced us into remaining inside our houses for better or for worse. During our online lessons, the students had the chance to talk about the unprecedented situation they had to face and how art and poetry can help us refrain or at least comprehend our feelings and anxieties. As part of an online project the students (now students of the 1st and the 2nd grade of High school) were asked to come up with a poem that would either describe the situation or through which they would be able to express their emotions and views about the historic pandemic of the corona virus. The poems were presented and discussed in our online sessions and can be found below. We hope you will enjoy reading them!

Ήταν πριν από αρκετούς μήνες, αλλιώς δυστυχώς μας φαίνεται σαν χθες που ο covid-19 είτε για καλό είτε για κακό μας ανάγκασε να κλειστούμε στα σπίτια μας. Κατά τη διάρκεια των διαδικτυακών μας μαθημάτων, οι μαθητές είχαν την ευκαιρία να μιλήσουν για την άνευ προηγουμένου κατάσταση που αντιμετώπισαν και πώς η τέχνη και η ποίηση μπορούν να μας βοηθήσουν να αποστασιοποιηθούμε ή τουλάχιστον να κατανοήσουμε τα συναισθήματα και τις ανησυχίες μας. Ως μέρος ενός διαδικτυακού έργου, οι μαθητές μας (τώρα μαθητές της 1ης και της 2ης τάξης του Λυκείου) κλήθηκαν να γράψουν ένα ποίημα, που είτε να περιγράφει την κατάσταση, είτε μέσω του οποίου να εκφράζουν τα συναισθήματα και τις απόψεις τους για την πανδημία του κορωνοϊού. Τα ποιήματα παρουσιάστηκαν και συζητήθηκαν στις διαδικτυακές μας συναντήσεις και μπορείτε να τα βρείτε παρακάτω. Ελπίζουμε να σας αρέσουν!

Υπεύθυνη καθηγήτρια Αγγλικών: **κ. Ιωάννου Ελένη**

? Days of Quarantine

by **Anastasia Diamanti**

Day 5

The sky is cloudy the air is cold
I just watched the news, the situation can't be controlled

Day 10

Things are complicated I am not going to lie
but I just wish I could know why

Day 15

Woke up too late having nothing to do
but what can we say, what can we do

Day 30

I went outside to get some air
I forgot how it was, being out there

Day ??

The days are passing the virus is too
If we only "stay" together we will get through
Last Day of Quarantine
Yes, it was hard staying at home for so long
but for my grandparents, I would do it all along.

Coronavirus in my life

by **Iliana Melissinou**

Coronavirus makes me crazy
and every day I become even more lazy.
My weight is going up,
and so what?
I wish I could go out

But I am not allowed.
My summer is destroyed
and I won't enjoy it.
I wish I had just enough luck
so as to get my normal
life back.

COVID-19 and me

by **Lena Chazapi**

Coronavirus fills me with stress
and now my life is turning into a mess.

Quarantine is so boring
and even spending time on my phone
is now not alluring.

My life is turned inside out
and I just want to go out.

Never knew how essential it was
to meet your friends
and now it feels like the word ends.

Food is taking over now,
guess I have to stay in all year round.

Coronavirus poem 101

by **Chris Chalampakis**

It was all fun and games
Until quarantine came
And then we couldn't go out
Oh! What a shame!

Now, we have to stay home
For however long.
Play video games all day
But stay strong anyway.

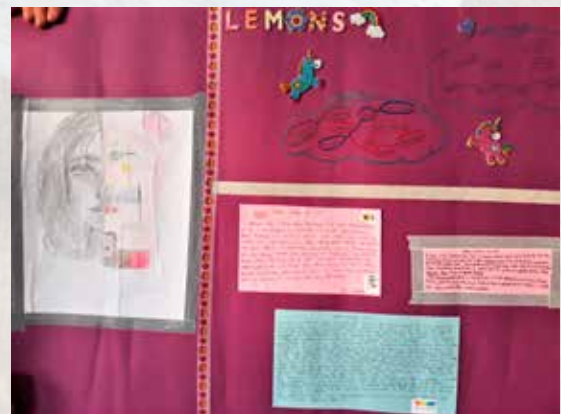
The coronavirus is here
Don't go anywhere near
It's not safe out there
But it is something we'll all have to bear.

Quarantine Life

by **Sophia Karamanou**

Stay home they say
That will brighten up our future days
Playing, sleeping, studying, all day
During the quarantine days
Coughing, sneezing and sweating
Sings that you are a victim of the pandemic
Washing hands, antiseptics and masks
Are now our weapons as long as this war lasts
Stay home, stay safe
Is now the suitable thing to say.

Students who participated and are in the photos:

ΑΛΑΒΑΝΟΥ ΕΛΕΝΗ, ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, ΔΙΑΜΑΝΤΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ, ΚΑΡΑΜΑΝΟΥ ΣΟΦΙΑ, ΚΑΡΑΜΟΛΕΓΚΟΥ ΙΩΑΝΝΑ, ΚΑΤΣΟΥΛΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, ΚΑΤΣΟΥΛΟΣ ΓΙΑΝΝΗΣ, ΚΟΚΚΑΛΗ ΕΛΛΗ, ΚΟΥΡΕΤΣΗ

ΑΣΗΜΙΝΑ, ΚΩΣΤΑ ΜΥΡΤΩ, ΜΑΡΑΒΑ ΑΝΝΑ, ΜΕΛΙΣΣΙΝΟΥ, ΜΠΡΙΛΑΚΗ ΕΛΠΙΔΑ, ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ ΠΑΣΧΑΛΗΣ, ΤΣΑΜΟΥΤΑΛΗ ΒΙΒΙΑΝ, ΤΣΑΝΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ.

Know thyself

Last year the students of the 3rd grade of Junior High School were delighted to set off a journey, not around the world but within ourselves. Our “eager, young minds” were reaching the end of their last year of Junior high school which is a significant milestone for all of them as what comes next is three stressful years of High school.

So, the questions were simultaneously simple and perplexed: Who am I? What have I achieved so far? How can I improve?

Addressing those questions is not easy. So, our project included some specific steps to get there.

Step 1: Personality test

We all took a personality test online <https://www.16personalities.com> and according to the answers we got, we were divided into groups who shared common characteristics (ex. introverts/extroverts). What was particularly impressive was that the groups consisted of not necessarily our best friends, but classmates that we didn't have any idea that we shared common characteristics with.

	Known to self	Not known to self
Known to others		
Not Known to Others	Arena	Blind Spot
	Facade	Unknown

Step 2: Interview each other

Using the principle of the Johari window (Luft, J.; Ingham, H. 1955) we tried to discover all the hidden parts of our personality.

The ones that are known to us and the others, the ones that are known to others but not to us and finally the ones that are known to us but not to others.

After collecting this information, we moved to:

Step 3: The poster

Each group created their own poster. They chose a name for their team and divided the poster into 3 parts:

- A mind map showing their shared vs unique/different characteristics
- A portrait of themselves showing half their face half their interests
- And the end result of all of this work which was a descriptive essay of myself in English. The title of this essay was very straightforward: “What makes me, me!”.

In the essay the students expressed their ideas regarding the following questions: “How do I view myself: positive and negative aspects of my character”, “How others see me? Was it the same as I thought of myself or was it different?”. And at the end, a paragraph about how can I implement what I have learnt about me and become better.

The whole experience was deemed both entertaining and beneficial by the students and their posters still hung from the walls in our English classroom. We might never be as wise as Socrates but at least we tried to shed some light on the meaning of “know thyself”.

Υπεύθυνη καθηγήτρια Αγγλικών:
κ. Ιωάννου Ελένη

Γνώθι σαυτόν

Πέρυσι οι μαθητές της Γ΄ τάξης του Γυμνασίου ήταν πολύ χαρούμενοι που ξεκίνησαν ένα ταξίδι, όχι για τον γύρω του κόσμου αλλά ένα ταξίδι εσωτερικό. Τα «ανυπόμονα, νεαρά μυαλά» μας έφταναν στο τέλος της τελευταίας τάξης του Γυμνασίου, το οποίο αποτελεί ένα σημαντικό ορόσημο για όλους τους μαθητές, καθώς αυτό που έρχεται στη συνέχεια είναι τρία, γεμάτα άγχος χρόνια στο Λύκειο.

Έτσι, οι ερωτήσεις ήταν ταυτόχρονα απλές και περίπλοκες: Ποιος είμαι; Τι έχω επιτύχει μέχρι τώρα; Πώς μπορώ να βελτιωθώ;

Η απάντηση αυτών των ερωτήσεων δεν είναι εύκολη. Έτσι, το έργο μας περιλάμβανε ορισμένα συγκεκριμένα βήματα που θα μας βοηθούσαν να βρούμε αυτές τις απαντήσεις.

Βήμα 1: Τεστ προσωπικότητας

Όλοι μας κάναμε ένα τεστ προσωπικότητας στο διαδίκτυο <https://www.16personalities.com> και σύμφωνα με τις απαντήσεις που λάβαμε, χωριστήκαμε σε ομάδες που είχαν κοινά χαρακτηριστικά προσωπικότητας (π.χ. εξωστρεφείς/εσωστρεφείς). Κάτι ιδιαίτερα ενδιαφέρον ήταν ότι οι ομάδες, δεν ήταν απαραίτητα με τους καλύτερους μας φίλους, αλλά με συμμαθητές με τους οποίους δεν είχαμε ιδέα ότι έχουμε κοινά χαρακτηριστικά.

Βήμα 2: Πήραμε συνέντευξη ο ένας από τον άλλον

Χρησιμοποιώντας την αρχή του «παραθύρου Johari» (Luft, J., Ingham, H. 1955) προσπαθήσαμε να ανακαλύψουμε όλα τα κρυμμένα μέρη της προσωπικότητάς μας. Αυτά που είναι γνωστά σε εμάς αλλά όχι στους άλλους, αυτά που είναι φανερά στους άλλους αλλά όχι σε εμάς και τέλος αυτά

που εμείς γνωρίζουμε αλλά για διάφορους λόγους δεν δείχνουμε στους άλλους.

Μετά τη συλλογή αυτών των πληροφοριών, προχωρήσαμε στο:

Βήμα 3: Η αφίσα

Κάθε ομάδα δημιούργησε τη δική της αφίσα. Επέλεξαν ένα όνομα για την ομάδα τους και χώρισαν την αφίσα σε 3 μέρη:

- Ένα mind map που δείχνει τα κοινά σε αντιπαράθεση με τα διαφορετικά χαρακτηριστικά των προσωπικοτήτων τους
- Μια αυτοπροσωπογραφία που δείχνει στο μισό μέρος το πρόσωπο του μαθητή και στο άλλο μισό τα ενδιαφέροντά του
- Και το τελικό αποτέλεσμα όλης αυτής της εργασίας ήταν μια περιγραφική έκθεση του εαυτού μου στα Αγγλικά. Ο τίτλος αυτής της έκθεσης ήταν πολύ απλός: «Όλα αυτά που με κάνουν να είμαι εγώ!».

Στην έκθεση, οι μαθητές εξέφρασαν τις ιδέες τους για τις ακόλουθες ερωτήσεις: «Πώς βλέπω τον εαυτό μου: θετικές και αρνητικές πτυχές του χαρακτήρα μου», «Πώς με βλέπουν άλλοι; Ήταν το ίδιο όπως σκέφτηκα εγώ για τον εαυτό μου ή ήταν διαφορετικό;». Και στο τέλος, μια παράγραφος για το πώς μπορώ να εφαρμόσω ό, τι έχω μάθει για μένα και να γίνω καλύτερος.

Η όλη εμπειρία θεωρήθηκε διασκεδαστική και ωφέλιμη από τους μαθητές και οι αφίσες τους κρέμονταν ακόμα από τους τοίχους στην τάξη των Αγγλικών μας. Δεν θα μπορούσαμε ποτέ να είμαστε τόσο σοφοί όσο ο Σωκράτης, αλλά τουλάχιστον προσπαθήσαμε να ρίξουμε λίγο φως στην έννοια του «γνώθι σεαυτόν».

Θεατρικό έργο... αφιερωμένο στους μαθητές του Δημοτικού

Πέρσι τα Χριστούγεννα είχα τη χαρά να συμμετάσχω στο μικρό γαλλικό θεατρικό που παρουσιάσαμε στην Ε΄ δημοτικού. Σίγουρα θα μου μείνουν αξέχαστες οι στιγμές του γέλιου και του ενθουσιασμού που βίωσα με τους συμμαθητές μου και φυσικά με την κ. Μπίθα! Πιστεύω ότι το βιντεάκι της **mini** γαλλικής γιορτής που λάβαμε ως ενθύμιο είναι ένα απο τα καλύτερα των ηλικιακών μου χρόνων.

Καλλιόπη Τριανταφυλλίδη

Γ2΄ Λυκείου

Η ιδέα να παρουσιάσουμε στο πλαίσιο του μαθήματος των Γαλλικών μια γιορτή με θέμα τα Χριστούγεννα ήταν πολύ πρωτότυπη. Είχαμε την ευκαιρία να βελτιώσουμε την προφορά μας με έναν ευχάριστο και δημιουργικό τρόπο μπαίνοντας παράλληλα στο πνεύμα των Χριστουγέννων. Η εμπειρία αυτή θα μας μείνει αξέχαστη!!

Αλέξιου Άννα

Γ1΄ Λυκείου

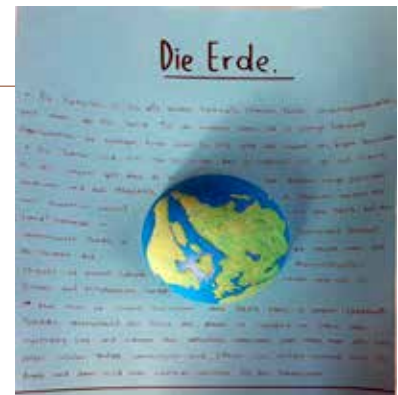

Γερμανική γλώσσα

Στο πλαίσιο του διαγωνισμού, που είχε διεξαγάγει το Γερμανικό Ινστιτούτο Αθηνών (Goethe Institut Athen) με αυτό της Δρέσδης με θέμα: "Das Leben ohne Plastik" (Η ζωή μας χωρίς πλαστικό), αρκετοί μαθητές της περσινής Γ΄ Γυμνασίου του σχολείου μας, αποφάσισαν με τη βοήθεια της καθηγήτριας των γερμανικών κ. Ευφροσύνης Λιόση και της καθηγήτριας των Εικαστικών κ. Βασιλικής Γκαβαϊσέ να συμμετάσχουν σε αυτόν.

Συγχαρητήρια λοιπόν σε όλους αλλά και στη μαθήτριά Κώστα Μυρτώ, η οποία κατάφερε να διακριθεί στον διαγωνισμό.

Παρακάτω σας παρουσιάζουμε την εργασία της, μεταφρασμένη στα ελληνικά.

Η πλαστική σακούλα όπως και άλλα πλαστικά αντικείμενα εδώ και 50 χρόνια είναι μέρος της μοντέρνας ζωής. Στα καταστήματα τα είδη πλαστικού έχουν χαμηλές τιμές. Έως το 2050 το πλαστικό θα έχει ξεπεράσει το βάρος όλων των ψαριών. Οι αριθμοί

δεν είναι καινούργιοι. Παγκοσμίως είναι γνωστό το πόσο πολύ πλαστικό υπάρχει στο περιβάλλον, το οποίο προκαλεί στους ωκεανούς μεγάλες καταστροφές. Αλλά τι πραγματικά συμβαίνει με το πλαστικό στη γη; Στη Γερμανία το 38% της συνθετικής ύλης των

απορριμμάτων ανακυκλώνεται, το 61% καίγεται και μόνο το 1% καταλήγει στη χωματερή. Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι το πλαστικό ρυπαίνει το περιβάλλον και πρέπει να ευαισθητοποιηθούμε σύντομα για αυτό το ζήτημα

Επιμέλεια εργασίας: **κ. Λιόση Ευφροσύνη**, Καθηγήτρια Γερμανικών

Πρωτοβουλία μαθητών Γ΄ Λυκείου

Από πέρσι είχαμε αποφασίσει να μαζέψουμε χρήματα και να τα διαθέσουμε κάπου, όπου θα υπήρχε πραγματική ανάγκη.

Ήρθε ο κορονοϊός, μπήκαμε σε καραντίνα και δεν μπορέσαμε να πραγματοποιήσουμε την επιθυμία μας!

Φτάσαμε στη Γ΄ Λυκείου και αποφασίσαμε να συμπληρώσουμε το αρχικό ποσό ώστε να μπορέσουμε να προσφέρουμε όσο το δυνατόν περισσότερα χρήματα!

Μετά από πολλή σκέψη, καταλήξαμε λοιπόν στο συμπέρασμα να δώσουμε τρόφιμα, σχολικά είδη αθλά και ρουχισμό στον Πανελλήνιο Σύλλογο Φίλων των Πολυτέκνων.

Στις 30 Οκτωβρίου 2020, δυο μαθήτριες από το προεδρείο της τάξης μας ανέλαβαν να παραδώσουν όλα τα είδη που είχαν συγκεντρωθεί.

Τελικά, μια μικρή τάξη 10 μαθητών κατάφερε να δώσει χαρά σε πολλές οικογένειες...

Νιώσαμε ότι η χαρά του να δίνεις είναι ένα αξεπέραστο συναίσθημα, γιατί γεμίζει την καρδιά και κάθε κύτταρο ώστε να λάμπεις και να ξεχνάς κάθε κούραση, κόπο και ιδρώτα!

Σέτα Μποϊνικιάν,
Γ1΄ Λυκείου

2019-20 Β2΄ Γυμνασίου, Τσιμιτιδού Νίκη

2019-20 Α1΄ Γυμνασίου
Αντωνίου Ιωάννα

Η Πανελλήνια Ένωση Φίλων των Πολυτέκνων μέσω του προέδρου της, κ. Ιωάννη Θαλασσινού, μας έστειλε μία συγκινητική ευχαριστήρια επιστολή και μας ευχήθηκε καλή επιτυχία στις εξετάσεις μας.

Σκέψεις...

Εμείς, οι μαθητές της Γ΄ Λυκείου, ζούμε ιδιαίτερες στιγμές στο σχολείο μας αυτή την χρονιά. Νιώθουμε ανησυχία για τη δύσκολη εποχή της πανδημίας, προσπαθούμε να προσαρμοστούμε στις νέες συνθήκες της εποχής και την ίδια στιγμή προετοιμαζόμαστε για τις πανελλαδικές εξετάσεις. Τα πράγματα δεν είναι εύκολα αλλά παλεύουμε να τα αντιμετωπίσουμε αισιόδοξα. Ένα κεφάλαιο της ζωής μας κλείνει με το τέλος της σχολικής χρονιάς, αλλά ανοίγει ένα νέο, που το περιμένουμε με ανυπομονησία και χαρά! Ένα μεγάλο ευχαριστώ στη Γερόντισσα Πελαγία, τις αδελφές και όλους τους καθηγητές που καθημερινά μας ενισχύουν ώστε να πετύχουμε τους στόχους μας.

Ουρανία-Ελίνα Φισέκου
Γ2΄ Λυκείου

Τα πυροτεχνήματα...

Με πυροτεχνήματα τη νύχτα δεν μπορείς να τη φωτίσεις. Πρέπει να ανάψουνε πολλήδες μικρές φωτιές παντού, για να μπορέσουνε να φύγουν τα σκοτάδια. Είναι τα πυροτεχνήματα εντυπωσιακά. Λαμπερά. Και, ναι, προκαλούνε έκπληξη και θαυμασμό σε όσους τα βλέπουν.

Τι να το κάνεις όμως; Σε δευτερόλεπτα, όλη αυτή η λάμψη εξαφανίζεται, και το σκοτάδι απλώνεται ξανά στον ουρανό. Θέλει φωτιές. Πολλές φωτιές. Και ας είναι μικρές. Ας είναι ταπεινές. Ας είναι ασήμαντες... Θέλει πολλήδες μικρές φωτιές παντού, αν θέλεις να διώξεις τα σκοτάδια. Γι' αυτό, μην παρασύρεσαι από τη λάμψη. Είναι πλανεύτρα. Σύντομα, δεν θα 'χει μείνει τίποτα. Μόνο με μικρές φωτιές, μόνο έτσι νικιούνται τα σκοτάδια.

Ελευθέριος Ελευθεριάδης, «Πάλι από την αρχή», Εκδόσεις «ΕΝ ΠΛΩ»

ΕΚΔΟΣΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΩΝ
"Η ΘΕΟΜΗΤΩΡ"

Εθ. Βενιζέλου 128, Ηλιούπολη
τηλ. 210 99 15 449

Υπεύθυνη Σύνταξης:
Βασιλική Μπιλάλη, Φιλολόγος

Συντακτική Ομάδα:
Ναυσικά Παππά,
Καθηγήτρια Πληροφορικής,
Μαθητές και Μαθήτριες
του σχολείου

Δημιουργικό - Εκτύπωση:
Λυχνία Α.Ε., τηλ. 210 3410436
www.lyhnia.com

Εικόνα εξωφύλλου:
Αντωνίου Ιωάννα, 2019-20 Α1' Γυμνασίου

Καλή χρονιά,
φωτεινή και χαρούμενη!

Στο παρόν τεύχος του περιοδικού στις σελίδες 23 και 24 φιλοξενούμε έργα της μαθήτριάς μας **Μαριάμι Χβτσιάσβιλι**, η οποία πέρασε 2η στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών και μας χάρισε κάποια από τα έργα της. Τη συγχαίρουμε ολόψυχα και της ευχόμαστε καλή αρχή!

